

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben.

nová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részé
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Ingyen?

Pécs, 1898. március 18.

Mikor az ellenzék valamely nagyte-
kintélyű tagjának felszólalását merész ki-
rohanásokkal lepiszkolni kell, akkor a kor-
mány csatába küldi Tisza Pista grófot,
ugy okoskodván, hogyha az ujdonsült gró-
focska már a saját pártja előtt sem ro-
konszeves, mennyire ijedhet meg tőle még
csak az ellenzék.

Tegnap is Horánszky Nándor beszé-
dének lecafolására rukkoltatták ki, mert
a nemzeti pártnak ez az elsőrangú vezér-
szónoka nagyon le találta leleplezni azo-
kat a rothadt állapotokat, a melyeket a
mai kormányzati rendszer közéletünkben
előidézett. Cáfolni azonban nem tudott,
azért szemrehányásra fordította a dolgot,
a miért a nemzetipárt, a mely az utóbbi
időben nem egy kérdésben támogatta a kor-
mányt, most oly kiméretlenül tárja fel a
bajokat s hangulatot csinál a kormány
ellen könnyen felizgatható körökben, mi-
kor ezekért a bajokért a kormányt teszi
felelőssé.

„A kormányt ellenkezőleg támogatni
kellene — kiáltotta fel az ifju gróf a
nemzeti párthoz fordulva — mert az el-
lenzék a közelmúltban is támogatta a kor-
mányt egy kérdésben és reméli, hogy ez
a jövőben is így lesz.“

Bartha Miklós erre a szirénhangra

egyetlen szónyi közbeszólást kockáztatott
meg s csak annyit kérdezett:

— I n g y e n ?

Ez a közbeszólás vörös posztóként
hatott a közügyek önzetlen bajnokára, Ti-
sza Pista grófra s azzal a kérdéssel vágott
vissza, hogy talán pénzért? s hozzá-
tette, hogy ez a közbekiáltás Bartha Mik-
lós siralmas gondolkozásmódját szomoruan
jellemzi.

Persze arra nem gondolt a gróf ur,
hogy ez a visszavágás a saját fejére fog
visszahullani, mert utána Bartha Miklós
személyes kérdésben szót kérve, megma-
gyarázta neki, hogy közbeszólását nem a
zseb szempontjából, hanem a politikai ha-
talom szempontjából mondta. Hisz arra,
hogy a nemzeti párt pénzbeli vagy más
anyagi vizontszolgáltatásra tartson igényt a
kormánytámogatásért, Tisza grófon kívül
ugyan senki még csak nem is gondolba-
tott s épen Tisza gróf gondolkozásmód-
ját jellemzi a legsiralmasabban, hogy épen
csak ő volt az, ki a közbeszólást ilyen
értelemben magyarázta.

Nyugodtan hivatkozott Bartha az or-
szág közvéleményére, a mely az ő közbe-
szólását nem fogja félreérteni, de megér-
demelt gunyos hahotával fogja fogadni
Tisza István visszavágását, a melylyel
Barthát iparkodott a közélet terén egois-
tának feltüntetni, ellentétben az ő saját
idealizmusával.

Tisza István gróf, az ipar- és ke-
reskedelmi bank elnöke és számos más
pénzüntézet és vállalat igazgatósági tagja,
persze nem is képzei, hogy politikaiszol-
gálatokat másképp, mint pénzzel jutalmazni
lehessen; arról fogalma sem látszik lenni,
hogy parlamenti rendszer mellett a kor-
mánytámogatás a politikai hatalomban
való részesedésre nyújt jogos igényt. Nem
a hatalom birtokával járó anyagi előnyök
kedvéért, hanem azért, hogy a kormányt
támogató pártoknak a kormány politiká-
jának irányítására szükséges befolyásuk
legyen.

A hatalom birtokában megcsontosod-
tott kormánypárt önző felfogása tükröző-
dik vissza abban a pár szóban, a mit
Tisza gróf Barthának erre a felszólalá-
sára mondott: „ha valamely párt tesz
valamit az országért (értsd a kormány-
pártért), azt nem kell pusztán a hatalom-
mért tenni.“

Vagyis más szavakkal, a hatalom
megmarad örök időkre a mostani kormány-
párt birtokában, de a többi pártok tart-
sák hazafias kötelességüknek a kormányt
támogatni, részt azonban a hatalomból ne
kérjenek, mert akkor a kormánypárt ezt
rögtön siralmas gondolkozásmódnak bé-
lyegzi, a mely csak az önös érdeket tartja
szem előtt. Az ellenzéknek önzetlennek
kell lennie, nem szabad a hatalomnak tö-
rekednie, de támogatnia illik a kormányt,

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Mit beszélnek a fák?

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

Keletről rózsás fény piritja meg az ég
alját, biboros nyoszolyájában ébrednek a nap;
lassan derengeni kezd a szürkesség, aranyos
sugarak áradnak szét a földön, hogy bevilá-
gítsanak minden zeg-zugot. A párazó föld ke-
belének dobogását szinte hallani véljük. A
nővényzet áimaiból ébrednek, nehéz, szivárvány-
színű gyöngyök ülnek a virágokon, mintha
szép álmoknak valóra vált színes képei vol-
nának.

Még csönd van, az állatok csak akkor
ébrednek, ha az éj árnyai, szürke alakjai
elvonultak a mélységbe.

S e csöndben mintha beszédet hallanék;
távolról talán, de lágy, édes suttogás üti meg
fületem.

Ember így nem beszélhet, mi ez!? Ta-
lán a természet érthetetlen szava, az alásza-
kadó alkony s a virradat az ő megszólalásá-
nak ideje. A suttogást mindjobban hallom, a
mint a hűs szellő végiglegyezi a vidéket, de
megérteni nincs erőm.

Oh Istenem! mért nem engeded, hogy
megértsem e szent hangot, mely tán legiga-
zabb, legőszintébb a világban.

Most langyos, virágillattól bódító szél
legezett meg; oly üde, friss és mégis mámort
hord magával; szempilláim lecsukódnak, nem
látok semmit, de hallom, hogy egy vén diófa
megrázza százados koronáját és suttogó, tit-
kos hangon, de érthetően beszélni kezd:

— Rossz álmom volt nagyon; ma nem
kies völgyekről, virágos, fenyő-borított hegyek-
ről álmodék, mint máskor, de úgy tetszik,
mintha az este látott kép folytatódott volna
álmaimban.

— Miről beszélsz? — szól a körtefa,
mi volt az, mi reád, vén fára, oly erős ha-
tást gyakorolt, hogy beleszójjed álmaidba?!

— Vajon nem láttad-e erre jönni este
a gazda fiát? Nem lehetett benne ráismerni,
fölszólástól remegett, a harag és kétségbeesés
káromló szavakat adott ajkára, egy vesszőt
vágott a mogyorófáról és . . .

— Igen, a legsudárabb ágamat vágta le
— szól bele a mogyorófa-bokor. Ugy fájt éles
késének érintése, de jobban fájt látnom őt és
hallanom, mikor szomoruan azt dudolta: „Mert
e világ se fel, se alvégen, csak nem tetszik
sehogyan se nekem.“

— Nagy bánata volt, mondja a birs-
bokor; kalapját úgy szemére huzta, mintha
soh'sem akarná látni a világot s olyan léptek-
kel távozott az erdő felé, mintha visszatérni
többé nem akarna.

— Bizony, nem tudjuk, mikor tér ismét
vissza, sóhajtott egy vén, félig dőlt állapotban

levő almafa; én láttam őt tegnap apjával pö-
rölni, de jaj, ne kívánjátok azt hallani!

— De csak beszélj, figyelmezteti a diófa,
hadd tudjuk meg, mi bántotta lelkét, mi in-
ditotta úgy föl.

— Kérünk, meséld el — szól az üres-
fejü bodza, hadd halljak már valami újat;
ugy is oly unalmas itt a karó mellett.

— Még te panaszkodol? — mordul rá
az öszibarackfa; örülj, hogy megtérnek, hisz
gyümölcsöt nem adsz, de üres fejjel galibát
csinálasz. Nem te ujságoltad-e a cicfark-kóró-
nak, hogy gazdánk ördöggel ciborál s fiát
nem szereti?!

De most hallgatást intett a diófa s
a dőlt almafa kezdett beszélni.

— Ugy-e, ismeritek gazdánk vad termé-
sétét? Ő nem akar engedni senkinek és fia
is örökölt ebből; de tudni való, hogy két
akarát nem érvényesülhet egy helyen. A le-
gény már egész férfi lett, életének im huszon-
hatodik évét is betölté s még mindig apja
hatalma alatt állott. Szive tele volt ismeretlen
vágyakkal, még egészen ki nem színeződött
álmokkal; álmai voltak csak és egyéb semmi.
Vágyott a világba, óhajtotta megismerni azt.
De apja, ki tudta, hogy meg nem értik ott s
nem találja meg, a mit keres, utját állta éve-
ken keresztül, pedig jobb lett volna megen-
gedni előbb, hadd ismerné meg a világot s tán
csalódással, de megtér.

mert ez hasznára van a kormánypártnak, tehát az országnak is, hisz az ő felfogásuk szerint ez a kettő egy fogalom.

Hogy a kormánypárt így gondolkodik, arról nem egy szembeszökő példát szolgáltatott a múltban. Az 1892-ik évi általános választások idején a függetlenségi és 48-as párt programja követelte az egyházpolitikai reformokat, a kormánypárt azt hangoztatta, hogy ezekben a kérdésekben a hercegprimás álláspontján áll. Ezzel persze megszerezte a magyar katolikus klérus hatalmas támogatását; a radikális függetlenségi jelöltek ezen radikális egyházpolitikai programjuk miatt buktak el sok helyen a papi álláspontot hangoztató kormánypárti jelöltekkel szemben; mikor aztán a választás elmúlt, a kormánypárt egyszerűen anektálta a függetlenségi egyházpolitikai programját s meg is követelte ezektől, hogy támogassák tüskön-bokron át, de a hatalomból nem engedett egy jottányit, sőt a függetlenségi párt támogatása által megnövekedett erejét arra használta fel, hogy szétzuzza épen a függetlenségi pártot.

A nemzeti párt éveken át küzdött a magyar katonai oktatásért, a kormánypárt konokul ellenezte mindaddig, míg a nemzeti követelések elől kitérni többé nem lehetett. Nem engedte át helyét azért a kormány annak a pártnak, a melynek programja utat tört magának a megvalósulásra, hanem szépen elfogadta az eddig ellenzett programot, annak eddigi híveit pedig továbbra is kirekesztette a hatalomból.

Most még csak az van hátra, hogy a függetlenségi párt programját érleljék meg a viszonyok a megvalósulásra, pedig az osztrák állapotokra való tekintettel erre nagyobb a kilátás most, mint valaha, — akkor az egész kormánypárt egyszerre fel fog csapni függetlenségének s esküdni fog, hogy ő vivta ki a perszonál uniót, az állami és gazdasági függetlenséget. Még

azt is le fogják tagadni, hogy ők valaha barátai lettek volna a hatvanhetes közös ügyeknek: csak hogy megmaradhassanak az idők végtelen végeig a hatalom birtokában s ezzel az ellenzéknek örök időkre biztosítsák annak a magasztos erénynek a gyakorlását, hogy támogathassa őket — ingyen.

H i r e k.

Pécs, 1898. március 18.

Mese egy másik kis emberről.

Lapunk egyik régebbi számában közöltünk egy mesét egy kis emberről.

Erre kaptuk válaszkép az alábbi mesét, mely azt akarja bizonyítani, hogy sokszor — s így most is — a mese igaz valóság.

Ime a mese egy másik kis emberről:

Hol volt, hol nem volt, volt egy nagy városban egy nagyon ici-pici kis ember, ki fiatal korát nem galambászással ütötte agyon, s több belértéke volt, mint a másokat singgel mérő sok nagyhangu üres fejnek.

Volt e városban egy alig ismert család, úgy nevezték: »se országa se hazája«-ék.

Ebben a családban volt egy nő, kinek az életkora feletti vitatkozás teljesen feleslegessé vált már.

A kis ember megnősült. (Mit elég bolondul tett.) Feleségét nagyon szerette. (Mit még bolondabbul tett.) Dolgozott szorgalmasan s felesége adósságait hűségesen fizetgette, — pedig a magáét fizetni nem igen szerette, de sőt annak részére vagyonkát is kapargatott.

Történt aztán, hogy kedves felesége házat tűzvész fenyegette; azt a kis ember megmentette. Bolondul nekiment a tűznek, de sikerrel járt, mert a házat megmentette.

Ennek a nagyon szeretett feleségnek volt egy férfi testvére, (?) kinek sehogy sem tettett nővérenek feleséggé történt átváltozása, s addig-addig bujtogatta kedves nővérét férje ellen, míg az végre minden vagyonát átiratta az ő nevére; így reá nézve jól végződött a dolog, a nőtestvérét világgá elcsapta, mint tót asszony a pulykát. A kis emberhez pedig a kedves felesége visszaszénykezett, a kis ember újra kegybe fogadta s az igen kedves sógortól a vagyonokat fundamentumostól együtt

visszavette. (A mi már megint bolond dolog volt tőle.)

De szent lett a béke. Éltek szépen; a kis ember dolgozott tovább; korcsnába nem járt, szeretőt sem tartott; a kártyát nem ismerte; együtt sétált feleségével; hitestárs-hoz illően megosztott vele örömet, bánatot, — este pedig otthon ült a felesége szoknyáján.

Éltek tovább.

Egyszer csak elgondolta a kis ember felesége, hogy meghal, — élt ő már eleget. Adta a haldoklót, de úgy látszik, a szentelt gyertya az életre vissza szólította; végrendelkezett is, minden vagyonát, még azt is, mit a kis ember kapart össze, — kedves testvéreinek, az aranyos sógornak — testálta.

De már erre úgy keresztbe akadt a jó kedv a kis emberben, hogy összes véleményét és meggyőződését elszámlálta, holmi vén bocskorról, kopott csoroszlyáról, olajos korsórol, a kisuroit kis bögréről, az öreg szent Gellért püspök még öregebb hegyének seprőnyélen való látogatásáról, a disznóborból készült s a sziv helyén elhelyezett bugyellárisról s végre kijelenté, hogy kedves nejét úgy otthagyja a faképnél, mint szent Pál az oláhokat. Meg is tette; csak hogy előbb a haldokló kedves feleség, hogy a komédia cifrább legyen, kiszökött az ablakon. Férje ellen vádat emelt, de ezt — félvén következményeitől, — hamar visszaszívta.

A kis ember pedig, hogy szeretett feleségének örömet szerezzen, minden ingó és ingatlan vagyont neki hagyott, éjjeli zenében huzatta kedves felesége ablaka alatt a »Három-águ petrezselyem« nótáját.

E közben a kedves testvér ismét megjelent.

A kis ember azóta törli a fejét: hogy lehetne a válópert a leghelyesebben nyélbe ütöni.

Az egész mesében pedig az a legbolondabb: *hogy igaz.*

Napirend 1898. március 19-én.

Naptár: szombat, márc. 19. — Róm. kath.: József. — Prot.: József. — Görög-kel.: (márc. 7.) Vazul. — Zsidó: S Wajakhel. — Nap két 5 óra 50 perckor; nyugszik 5 óra 54 perckor. — Hold két reggel 4 óra 19 perckor; nyugszik délután 2 óra 46 perckor.

Időjárás: hőmérséklet 5 Celsius fok meleg; légnyomás 751. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint változó felhőzet mellett, enyhe, esős idő várható.

— Hadd csalódott volna, kottyán bele a bodzafa, nem árt az neki.

A fák mind lenézőleg tekintettek a boglyas bodzabokorra s újból az almafa kezdett beszélni.

— Már három-négy éve el akart menni, tele volt ábrándokkal; katona leszek, öreg szüleim, így beszélt, fényes sisakkal, lándzsával térek vissza kendékhez, érdemrendekkel a mellemen s ajándékot hozok haza, úgy vágyom, ereszszenek.

El is ment egyszer szó nélkül, de apja elérte s visszatartotta. Anyja megkérlelte; lásd, öregek vagyunk, minket gyamolíts. S engedett a gyermek, elaltatta a benn lobogó tüzet, de most a pernye alól százszoros erővel tör ki; bár akkor engedték volna.

Elment, elbujdosott; apjával meghasonlott; öreg, édes anyjától bucsut véve, neki-indult a világnak, csak tamburáját vitte el magával s benne az édes emléket, mert abból kelnek ki a múlt képei, az mondja el, mi fáj, azt pengette akkor is, mikor megtanulta azt a fájó nótát: »Ha meghalok, ne borulj a koporsómra«, s akittől tanulta, annak kellett elmondani indulás előtt. Hidegen váltak el, nem volt egy biztató szava a leánynak, pedig ha lelkébe láthatott volna... de nem bírta, nem akarta elárulni érzelmeit s újra hallani kellett: »ne borulj a koporsómra«.

— Mi lesz belőle — szól egy szilvafa,

a világ meghányja-veti, hogyan és mikor tér vissza?

— Én nem tudom — felel egy thujafa, de azt hiszem, hogy később, meggondolatlanul s szenvedélyesen rohan a világba, az életet nem ismeri s odaveti magát.

— Majd meghozza a kenyér — bölcselkedett a bodza — s erre a fák eltiltották a beszédet tőle.

— Isten vezérelje — szólt a diófa, legyen mellette jó szelleme, nehogy ajtóstul rohanjon a házba.

— Az Ur van velünk és vele is — szól az almafa.

A szomorufűz bölintgat s azt mondja: »Ki viseli gondját az égimadárnak? Utlan bujdosónak ki vezérli nyomát? Él még a jó Isten!«

A nap egész pompájában jelent meg az égen, a csendet zsongás, élet s madárdal váltá föl, a harmatot a nap fölitta, a mámor s az álmok elmúltak, a nap megjelenésével munkára szólított mindent.

Sok, sok esztendő mulott el azóta és a fák most is suttognak, beszélnek egymás közt; ők tudják, mi lett a bujdosóval, messze országokon keresztül megértik egymás suttogását, a széltől izennek egymásnak a messze rokonok és kérdezik: nem járt-e arra a mi ismerősünk? Nem volt-e beteg vagy bánatos az idegen földön? Elfelelte-e már hazáját, vagy örökké élni fog emlékében? Jól bánik-e vele a sors,

vagy mostohának tekinti? S a kérdésekre megjön a válasz, a vándor szellő hozza a hírt, nem feledi el a rábizottakat, sőt kedvesen, tetszetős formában beszél el s a fák úgy meghajlongnak érkeztük, levélkéiket mint száz-ezer zászlócskát lobogtatják üdvözlésére.

Egyszer a tavaszi szél nagy örömet hozott az udvarház kertjében álló fáknak, végig csokolgatta a bimbós ágakat s örömben azok nevettek, kibontogatták levélkéjüket, virágjukat s mosolyogva lesték a tavasz-szellő minden mondasát.

— Én láttam ismerőstököt, a gazda fiát, fényes öltözetben, sok délceg ember közt, de nem volt utolsó, ő parancsolt nekik s szavára mind egyformán mozdultak.

— Ő katona — szólt örömmel a diófa — ugy-e szép katona? Nagy ur, de hol láttad őt?

— Oh! nagyon messze, idegen nép között, Stiria-országban, fényes nagy városban, zászlós csapat élén; de nem volt ám vidám, homlokán boru ült; én mellé siettem, fülébe suttogtam, hívogattam haza s olyan szomorú volt, talán haza is jön, megszállta a honvágy, talán meglátjátok.

— Adja Isten! — szóltak a fák — vigy izenetet tőlünk neki — mondták a szellőnek — mi hívek maradtunk hozzá, most is szeretjük; jöjjön minél előbb, ugy-e megmondod?

— Megmondom — szólt nevetve a szellő — s jókedvében pajkoskodott, a poros uton

Színház: »Folt, a mely tisztit.«
Szabóiparosok közgyűlése este fél 8 órakor a gyár-utca 7. szám alatt.
Postások estélye a Vigadóban.

— **(Névnep a főszoigabirói hivatalban.)** Vaniss Sándor pécsi főszoigabirónál mai névnepja alkalmával tisztelgett a főszoigabirói hivatal személyzete Forray Valér szoigabiró vezetése alatt, majd a járási jegyzői kart vezette Cupy Ede patacsi körjegyző az általános tisztelt és szeretett főszoigabiró elé, tolmácsolván a jegyzői kar jókivánatait. Igen sokan keresték fel a délelőtt folyamán a főszoigabirót hivatalában ugy a megyei hivatalnokok, mint a város legelőkelőbb férfiai közül, kik jókivánataikat tolmácsolták a főszoigabirónak, ki Pécs társas életének is egyik legismertebb és legkedveltebb alakja.

— **(A csendőrség felügyelője Dárdán.)** Levelezőnk írja, hogy szentgyörgyi Jablány Sándor, vezérőrnagy, a csendőrség felügyelője, a dárdai csendőrőrs megszemplése végett Dárdára érkezett és ott két napig tartózkodott. A csendőrség felügyelője az őrs pontosságáról és a rendszabályok szigorú betartásáról szerzett meggyőződése folytán a csendőrőrsrel szemben meglegedését fejezte ki.

— **(Kerületi tornaversenyek.)** A vallás- és közoktatásügyi miniszter már kibocsátotta rendeletét az ide kerületi tornaversenyek tárgyában, a melyek Sopron, Szatmár, Szabadka és Arad városokban tartatnak a következő beosztással: Sopronban a győri, pozsonyi és székesfehérvári, Szabadkán a szegedi, budapestvidéki és Budapest fő- és székvárosi, Szatmáron a kassai, besztercebányai és kolozsvári, végre Aradon a nagyváradi, debreceni és nagyszabenyi tankerületek középiskoláinak és az illető tankerületek területén levő tanítóképezdek, polgári és kereskedelmi iskoláknak ifjúsága vehet részt a versenyben. A költségek fedezésére a négy kerület főigazgatóinak egyenkint 600 frtot bocsát rendelkezésére, de reméli, hogy a városok és megyék, továbbá

sportkedvelő egyletek, a melyek területén a tornaversenyek lesznek, szintén támogatni fogják anyagilag a versenyeket. Ezután még a rendezőbizottságot és ennek teendőit állapítja meg a rendelet. A székesfehérvári tankerülethez tartozván Pécs, tehát középiskoláink ifjúsága Sopronba megy ez idén a tornaversenyre.

— **(Iparosaink figyelmébe.)** A honvédhadapród-iskola növendékei számára szükséges ruhák munkálatainak kiadása végett folyó hó 24-én (csütörtökön) árlejtés fog tartatni a pécsi 19-ik honvédgyalozred kezelő-tiszti irodájában, a Batthyány-laktanyában. Az árlejtés a jelzett napon délelőtt 9 órakor kezdődik. A feltételek ugy a kezelőtiszti irodában, mint a rendőrkapitányságnál megtekinthetők.

— **(Katonai hírek.)** Broch Dávid dr., egyévi önkéntes és az összes gyógytudományok tudora, a pécsi 19-ik honvédgyalozrednél segédorvos-helyettesé neveztetett ki. Stark Miksa dr., pécsi 19-ik honvédgyalozredbeli tartalékos főorvos, a szolgálati kötelezettség teljesítése után, viselt tiszti rendfokozatának megtartása nélkül, saját kérelmére a honvédség kötelékéből elbocsájtott.

— **(A gyors elfogatás érdekében.)** A fővárosi rendőrségnél állandó panasz tárgya volt, hogy a vidéki hatóságok a fővárosban tartózkodó gonosztevők letartóztatása iránt oly hiányos megkereséseket küldöttek, hogy a letartóztatás vagy egyáltalán lehetetlen volt, vagy pedig nagyon nehezen ment. A belügyminiszter most a gyors letartóztatás érdekében a következő rendeletet bocsátotta ki a törvényhatóságokhoz: »A Budapest fő- és székvárosi m. kir. államrendőrség főkapitányának felterjesztése szerint a vidéki hatóságok a Budapestben tartózkodó egyének letartóztatása iránti távirati vagy egyéb sürgősnek jelzett megkeresésekben gyakran mellőzik annak megjelölését hogy mily ügyben illetve mily címen kívánatik a letartóztatás. Ezen eljárás nehezíti a gyors elintézését, a szükségessé vált tudakozó

s felvilágosító táviratváltások által pedig az államkincstár indokolatlan megterhelhetésére vezet. Ez okból, de első sorban azon indokból is, mivel a közigazgatási s bűnügyi letartóztatásoknak más és más feltételei vannak s az ily általánosságban tartott megkeresések nem ritkán a személyes szabadság ok nélküli korlátozását vonják maguk után, mert előfordul az is, hogy polgári természetű ügyekben kérnek letartóztatást, felhivom a fővárosi rendőrséget, miszerint a hatóságuk alatt álló szoigabiróságokat és rendőrkapitányságokat utasítsa, hogy a fő- és székvárosi magyar királyi államrendőrséghez intézett megkereséseikben a letartóztatás okát mindenkor szabatosan jelöljék meg.« A rendeletet megkapta Pécs város és Baranyavármegye is.

— **(Máriusi ünnepélyek.)** Még egyre érkeznek hozzánk a március tizenötödikének ünnepéről szóló tudósítások. Dárdán az iskolai növendékek ünnepén Wagner Sarolta, Kineth Adolf, Zetl Lajos, Szubits József, Nagy Valér, Pfeifer Sándor, Gál Anna, Gál Ilonka és Bietlovác N. szavaltak. Igen szép volt Turányi Károly szavalata is. A növendékeket Stefán Péter kántortanító tanította be. Az esti fáklyásmenetet Prohászka Henrik, tűzoltó-alparancsnok rendezte. A fáklyásmenet felkereste a Dárdán élő 48-as honvédeket, ugy mint Jellasich Károly drt, Höbbling Györgyöt, Noll Ferencet, Jobst Józsefet, Koronika N.-t és Stojkovits Zvetot, kiket Stefán Gyula üdvözölt. Este 8 órakor bankett volt, melyen igen sok nő is vett részt. Ott voltak: Saxer Mici, Jellachich Mariska, Filep Irén, Stefán Irma, Maximovics növ., Kineth Margit, br. Oldershausen Mari, Schmorl növ. és Nedopil növ. Továbbá Geidemann Ottóné, Stenge Ferencné, Maurer Frigyesné, Paulay Edéné, Stefán Péterné, Kaltnecker Gézané, Kollmann Antalné, dr. Illés Samuné, özv. Vangyal Pálné, Urszinyi Pálné, dr. Narancsik Károlyné, Kineth Adolfné, Nagy Gyuláné, Krasznay Aranka, Höbbling Róza, dr. Gonda Sándorné, Schmorlné,

szilaj táncot járt s tölcseres forगतagokba keverte a fehér homokot.

Sokszor beszéltek a fák még azután, de én nem érthettem sokáig. Egy őszi estén aztán, mikor világos hamuszín fátyol ereszkedett a határra, a fák egymás után hullatgatták leveleiket s a haldokló levelek, sárguló lombok zizegéséből beszédet hallottam, nagyon szomorú dolgokat beszélhettek. Mikor egészen beállt az est, csöndesen meghúzódttam a diófa alatt, óh! hátha még egyszer, újra megérthetném a fák beszédét, a természet szavát. Szememet lehunyttam s várakoztam.

A nagy csöndben egyszer a vén diófa fájdalmasan felsóhajtott:

— Nagyon beteg vagyok, ugy fáj belől valami; ott mélyen, tán a szívem fáj, de rosszat érzek.

— Dehogy vagy beteg — vigasztalja a körtefa — csak fáradtak vagyunk, aludni vágyunk, a mi álmunk ideje közeleg.

— Tán rosszat sejtessz? — kérdi a kajszinfa — te néha megérzed előre.

— Ó még boldog — szól a dölt almafa — ő csak sejt, de én, én . . . óh ha tudnátok, mit tudok!

— Ugyan mi baj van — fordul hozzá a thujafa — beszélj el, ne kinez, tudom, hogy te az udvarházra látsz s tudod, mi történik.

A fák mind figyeltek, mire a dölt fa beszélni kezdett.

— Megjött a rég várt vendég, a gazda fia.

— Megjött? igazán? — örvendeztek a fák.

— Ne örüljete ideje előtt — szól az almafa — két hét előtt hagyta el a fényes várost, hogy visszajöjjön az édes hazába, hova ugy vágyott. Nem fiatal ám már, koros, szomorú férfi lett. Mikor a városhoz érkezett, mely tőlünk jó távol fekszik, gyalog indult el az állomástól a szomszéd faluig, hogy ott kocsiira üljön, de utonállók fogták el, pénzt elrabolták, magát agyon verték s a szép egyenruhában sártól, vértől bemocskolva, félholtan maradt az utszélen. Másnap a járókelők rátaláltak s bevitték a faluba. De tudjátok ugy-e, hogy kevés embernek van szive, az érdek és haszonlesés mozgatja a világot s itt is ugy történt, mert a falu birája nem engedte, hogy ott maradjon, attól való félelmében, hogy ott hal meg s nekik kell eltemettetni, másik kocsiira tették a félholt embert. Szállították faluról falura, mert sehol sem tűrték meg, a könyörület csak mesékben fordul elő.

— Oh mit kellett kiállani a haldoklónak — sóhajtott a szomorúfű — kocsiirázást, kellemetlen időt eltűrni, gondozó kezeket nélkülözni.

Most ujra az almafa vette át a szót.

— Utóbb elhagyta eszmélete, tán jobb is volt. Mikor szülőfalujába hurcolták a gyöngédtelem kezek, senki sem ismert rá, már továbbbitani akarták, mikor odavetődött megtört, ősz apja. Egy tekintet, egy szivrepesztő, fájdalmas érzés s tudta az öreg, kit lát: ez ő, a fiam, óh nagy Isten! így kell ismernem rá, csak mielőbb hozzátok udvaromba!

A ház udvarán mintha magához tért volna a beteg, tán ismerősnek tetszett neki a hely, tekintete apjára tévedt; megismerte, bágyadtan mosolygott, de csak egy percig, aztán becsukta szeméit, ajkai mozogtak, beszélt.

— Öreg szülém, megjöttem hozzád, fényes sisakkal, lándzsával, érdemrenddel a mellemen, ajándékot hoztam, talán nem ismersz rám . . .

De édes anyja nem hallott semmit, ő mélyen aludt már régen s pár percre azután hozzá ment fia is; oda a fényes városba, hova csak kevesen jutnak. Elaludt örökre.

A fák ugy sóhajtoztak a beszéd alatt, sirva hullatták lombjukat; ilyen az élet, ez a vég, érdemes volt-e küzdeni?

Másnap az ősz gazda éles fejszével a diófa gyökereibe vágott, kivágta egészen — ezt érezte a vén fa — ebből, házamnak legvénebb fájából legyen egyetlen fiam fejfája, ki nagy volt, de boldog nem, mert senki sem szerette igazán. S könyei sűrűn peregtek végig ráncos arcán.

A fák vele sirtak s könyeik megdermedtek a ritka lombon, hideg, fagyasztó dérré váltak, fehérben gyászoltak.

Az udvarról egy asszony sirása hallatszott; éltes nő volt, ki keserves zokogással borult a koporsóra. Hiába szólta a dal réges régen: »Ha meghalok, ne borulj a koporsómra«, azért csak ráborult, igaz szivvel, mely holtig hű.

A halott tán megérezte, hátha mégis szerette valaki igazán?

Bartha Mariska.

Benicky Árpádné, Maximovics Sándorné, Hoffer Ferencné, Tyosits Milivojné, Wamoscher Lászlóné, dr. Jellachich Károlyné, Böck Béláné. Bankett alatt toasztiroztak: *Balaskó* János, ki azon örömeinek adott kifejezést, melyben látja, hogy a jelenlevők igen lelkesülnek az ünnepély jelentőségén. Ezután *Stenge* Ferenc emelt poharat és lendületes szavakkal figyelmeztette a nagyszámu ünneplőket, hogy mennyire szép átérezni a március 15-iki eseményeket. Utána egy 48-as honvéd, *Jellachich* Károly emlékezett meg szépen 1848. március 15-éről, elősorolva annak hőseit, szólva azok dicső tetteiről. Végül *Molnár* Lipót (Villányról) emlékezett meg igaz lelkesedéssel a magyar szabadságharcról és hosszú beszédében kérte a társadalmat, viselné szívében a magyar érdekeket, mert — ugymond — ugyanis még kevesen vagyunk mi magyarok. Az előadása élénk tetszéssel fogadtatott és nagy tapsviharral záródott be. Bankett után vigan folyt a táncmulatság reggel 6 óráig. A zenét az eszéki első cigánybanda szolgáltatta. A polgári egyesület és az Olvasó kör is ugyanekkor bankettet rendezett volt, mely szintén igen látogatott volt és zeneszó mellett reggelig tartott. — Az ötvenedik márciust *Dombóváron* is megünnepelelték. Több egyesület, olvasókör bankettet rendezett. Délelőtt a róm. kath. népiskola növendékei zászlókkal bevonultak a templomba, majd az iskola egyik tágas tantermében *Éry* Ferenc igazgató-tanító ismertette a márciusi eseményeket. Több szavaltat és hazafias dal elhangzása után az ünnepély véget ért. Délután 5 órakor az ipariskola növendékei tartották meg ünnepélyüket. Itt az ünnepi beszédet előkelő közönség előtt *Pribay* Ferenc ipariskolai igazgató tartotta. *Wagner* Gyula II. oszt. tanuló a »Talpra magyar«-t, *Kovács* Ferenc II. oszt. tanuló a »A gólyához« és *Németh* József I. oszt. tanuló »Szeresd a hazát« című költeményt szavaltta. A Szózat eléneklésével az ünnepély véget ért. *Denevérvölgy* nagyközség lelkes polgárai, hazafias érzelmű birájukkal egyetemben, elhatározták, hogy március idusának ötvenedik évfordulóját, tőlük telhetőleg, fényesen fogják megünnepelni. A munkakör kipróbált tehetségek kezébe volt letéve; az előkészületek minden irányban megtétettek. Kora hajnalban mozsárlövések tudatták a lakosságat, hogy dicsőséges, nagy napra ébredtek. Zúgtak a harangok és a nép ünnepi ruhában özönlött a fellobogózott utcákon, kiki egyesületéhez csatlakozott. A község háza előtt nagy botjával, mellén nagy nemzeti szimű kokárdával, büszkén állott a hazafias ünnepély értelmi szerzője: a község érdemes birája, lesve-várva a bölcs kupaktanács lassan gyülekező tagjait. Végre tömött sorokban megindult a menet, elől a község hamisítatlan cigányzenekara, mely a biró jeladására rázendített a »Kossuth nótára«. Majd a »Rákócy induló« lelkesítő hangjai mellett ünnepélyes méltósággal bevonultak a templomba, melynek bejárata előtt a község reményteljes ifjusága állott sorfalat; egyfelől a fehérruhás leányok, másfelől hosszú nemzeti színű válszalagokkal ékesített legények. Az ünnepi mise után a piactérre vonult a nép, hol a község tanítója fejtegette és ismertette a nap fontosságát, lendületes szavakban jellemezte a »márciusi ifjakat«. Utána a segédjegyző állt fel az emelvényre

és szavaltta el a »Talpra magyar«-t. Végül ismét megszólalt a zene, melynek kísérete mellett a község apraja-napja a Hymnuszt és más hazafias dalokat énekelt. Szóval *Denevérvölgy* községben is a dicső szabadság édes mámore, hazafias lelkesedés és ünnepi hangulat uralkodott. Egy félórával később megjelent a piactéren a dobos-kisbiró, harsány hangon kezdé a sablonszerű bevezetést: »Köz-hírré tétetik . . .« és az ünneplő ruhában, kokárdákkal és nemzeti színű szalagokkal fel-diszített nép odacsődült megtudni, hogy mi tétetik közhírré, talán valami folytatólagos ünnepi program, talán ingyenes társasbédet, áldomást, vagy más efélét hirdet a község birája. De óh! csalódás, adóról szól most a nóta és pedig az exequálás szörnyű fenyegetésével fűszerezve. Ekkor egy köztisztviselőben álló öreg polgár dühösen utat tör magának egészen a kisbiróig és ha nem is volt a *Demosthenesek* fajtájából való, az elkeseredettség mégis oly erőt kölcsönzött neki, hogy túllicitálva a kisbiró harsány hangját, úgy odaszólt neki, hogy az egész néptömeg is hallhassa: »Hallod-e öcsém, eltakarodjál innen a mondókáddal, ne merészed azt ma még egyszer kidobolni. Vigyen vissza az ördög a község házára és mondd meg a birónak, hogy nagy számár, ha ma, a szabadság ünnepén adóról doboltat.« Nagyon jellemző ez az egyszerű parasztlógika. No de tényleg furcsa is így profanálni egy magasztos ünnepet. Szabadság és — nyűg hogyan fér az össze egy napon? *Szentlőrinci* tudósítónk értesítése szerint, ott is igen szépen sikerült a márciusi ünnep. A délelőtti ünnepen az alkalmi szónoklatot a magyarmecskei ev. ref. lelkész mondta, a ki megemlékezett április 11-dikéről is e szavak kíséretében: »A kormány április 11-dikét tűzte ki az 1848-iki események ötvenedik évfordulójának megünneplésére, mi reánk nézve — szökőnap lesz.« A község házában diszgyűlés volt és a templom-teret »Szabadság-tér«-nek nevezték el. Este a *Dalárda* bobai *Óhidy* Lajos 48-as honvédőrmesternek szerenádót adott, valamint *Gál* János és *Kustos* Lajos 48-as honvédőrmesterek lakásai elé is fáklásmenetben ment a nép, a házak pedig ki voltak világítva, különösen *Szilágyi* György gyógyszerész háza tűnt ki impozáns fényével. Megkoszorúzták *Nagy* Ákos beszéde közben a Szabadság-téren *Kossuth* Lajos arcképét. Végül bankett volt.

— **(A munkástörvény végrehajtása).** *Trialer* Károly, Baranyavármegye alispánja, hirdetményben teszi közzé a folyó hó elsején életbe lépett s a mezőgazdasági munkások és munkaadók közti jogviszonyról szóló 1898. évi II. törvénycikkre vonatkozólag a tudnivalókat. A hirdetmény meg fog küldetni a járási szolgabiróknak és az összes községi előjáróknak is a község házában leendő kifüggesztés végett.

— **(Vasuti harangok.)** Innen-onnan egy éve lesz, hogy a pályaudvarokban nem harangszóval jelzik a vonatok érkezését és indulását. Ez által fölöslegessé váltak és lomtárba kerültek a harangok, melyeknek szózatára bizony többen figyeltek, mint azokéra, amelyek templomba hívják az embereket. A használaton kívül helyezett harangokból a kereskedelmi miniszter mintegy négyszáz da-

rabot állami ellemi iskolák céljaira hajlandó átengedni, de nem ingyen, hanem a nagyobbakat 16 forint a kisebbeket 6 frt 50 krnyi mérsékelt áron. Miután még sok iskola szükkölködik harang nélkül, valószínű, hogy nem sokára segítve lesz e hiányon és a harangok vigan csilingelve fogják a tanuló ifjusággal a tanítás kezdetét és amit még jobban várnak, annak végét tudatni.

— **(A kinek sok pénze van.)** Megirtuk tegnapi számunkban, hogy a rendőrség a kórházba szállított egy, az utcán eszméletlen állapotban heverő embert, a kinek zsebében 130 forintot találtak. Ma reggelre az illető kialudta a fejéből a bortól keletkezett mámort és mikor a kórházból kibocsájtották, a rendőrségre vitték kihallgatás végett. A kis, fekete, jámborarcu ember a rendőrségen előadta, hogy *Kozma* Mihálynak hívják és a pénzt úgy — jussolta. Mikor a kezébe kapta az összesen 150 forintot tevő örökséget, nagy örömeiben nekivágott a korcsmáknak és hamarosan elmulatott a pénzből husz forintot. Többet is elmulatott volna, de ekkorra már tökéletesen be volt állítva s hogy valaki el nem lopta tőle a sok pénzt, az igazán véletlen szerencse volt. Kihallgatása után csak részegségért sóztak rá egy kis birságot, a mit lefizetvén, visszakapta a pénzt és nagy fogadkozva indult hazafelé azzal, hogy máskor jobban vigyáz magára, ha talán — ismét örökölné.

— **(Duhaj mulatozó).** *Fenár* József, szabolcsi lakos, virágos kedvvel mulatott *Csonka* György, szabolcsi korcsmájában. Ugy tombolt az ivóban, mintha az egyedül csak az ő számára lenne oda építve. Véletlenül a közelébe került *Antal* Jánosné szül. *Kemény* Katalin odavaló asszony s bár semmivel sem adott arra okot a mulató embernek, az úgy megrugta, hogy csizmájának sarkával hat nap alatt gyógyuló sebet ejtett a védtelen asszonyon. Most majd kérdőre fogják vonni a rugkapáló atyafit könnyű testi sértés vétsége miatt.

— **(Szerelmi bánat.)** Szerelmi bánat miatt akarta magát ma reggel elemészteni egy fiatal leány. *Kirsák* Rozáliának hívják a fiatal, alig tizenhatéves leányt, a ki *Zalamegye* egyik kis falujából jött Pécsre pár hónap előtt. Itt szolgálatba állt a *Makár*-utca egyik házában s rövid idő alatt megismerkedett egy fiatal iparossegéddel, a ki a leányt szintén megszerette, vagy legalább azt mutatta, hogy szereti. Most aztán egyszerre elhagyta és a szegény leány ezt nem bírta elviselni. Ma reggel a kamrában felakasztotta magát. Szerencsére azonban még jókor észrevették a házbeliék és levágták s csakhamar eszméletre is tért. Így hát visszaadták az életnek, a melyben tovább hordhatja szerelmi bánatát, míg a felejtés irt nem csepegtet szívének sajtó sebére!

— **(Betörési kísérlet).** Folyó hó tizenötödikén éjjel tizenegy óra körül ugyancsak nagy munkában volt két ember, a kik közül egyik tiszta fehérbe, a másik pedig egészen fekete ruhába volt öltözve s azon fáradotnak, hogy *Kirschner* Mihály, hosszuhetényi lakos házafalát aláásva, annak boltjába hatolhassanak be. Azonban épen akkor, midőn már elég nagy rést készítettek a bemászásra, arra haladt *Ugi* Mihály bányász s a betörők megijedve, futásnak eredtek. A bá-

nyász egy darabig futott utánuk, de látva, hogy nem éri el őket, felhagyott az üldözéssel. Most a hatóság nyomozza a felsült betörőket, de a nyomozást nagyon megnehezíti az a körülmény, hogy az egyetlen szemtanu semmi ismertető jele nem fedezett fel rajtuk.

— **(A hadapródiskola vízvezetése és csatornázása.)** Ma délelőtt a honvédhadapródiskolánál értekezlet volt a vízvezeték és csatornázás tárgyában, melyen *Lahner* Viktor altábornagy, *Zurna* Károly tábornok, *Alpár* Ignác műépítész, *Neuschloss* Marcell építkezési vállalkozó, *Majorossy* Imre polgármester, a városi főmérnök és városi főjegyző vettek részt. Az értekezlet sem a vízvezeték, sem a csatornázás ügyében nem hozott végleges határozatot. A csatornázás ügyében különben is a vízjogi törvény értelmében külön értekezlet hívandó össze, melyet a polgármester fog majd egybehívni. A vízvezeték kérdésében az értekezlet az egyes mérnöki terveket vette tárgyalás alá. E szerint a vízvezeték két forrásból is vezetnék a hadapródiskolába; felülről a rókusi forrásból, alólól a tettyei forrásból s ha a tettyei forrásban esetleg nem lenne fölös víz, az esetben használnák a rókusi forrás vize. E terveket, valamint a csatornázás ügyében tartandó új értekezleten megbeszélendő terveket, különben is végleges határozathozatal végett annak idején majd be fogják terjeszteni a városi közgyűlésnek.

— **(Vigyázatlan kocsis.)** Hirschfeld Sámuel pécsi sörgyárosnak egyik kocsisa

Kerner János, Szalántán haladt keresztül egy kocsiival, melyen sört hordott ki a szomszédos községekbe s a szalántai öt számú ház előtt legázolta a kocsiival a tulajdonosnak tíz forint értékű sertését, mely ennek következtében ki is mult az árnyékvilágból. A kárvallott gazda jelentést tett a kocsis ellen a községi előjáróságnál, kérve annak elmarasztalását az elgázolt sertés értékösszegében.

— **(Takarodó.)** A boldog emlékü kréttai blokádtól utolsó maradványa vonult el a szigetéről. Káneában az ott állomásozott német csapat a hatóságok és a török lakosság rokonszenves bucsuüdvözlésétől kísérve, elhagyta a szigetet. Az összes nagyhatalmak csapatai diszben kivonultak és a rakodóparton állottak föl. A német lobogót *Pintér* osztrák-magyar főkonzul és *Kwialkowski* alkonzul jelenlétében levették a bástyáról, mire a csapat déli 12 órakor az »Oldenburg« hajóra szállt. Később az »Oldenburg«-on ebéd volt, amelyre az osztrák-magyar főkonzul és alkonzul is hivatalosak voltak. S ez ebéd volt az utolsó aktusa a sokat megénekelte blokádnak.

— **(Elfogott szökevény.)** Az éjjel a rendőrjárat egy fiatal, tizenhatesztendős gyereket tartóztatott le, a ki az utcán kóborolt úgy éjféltájban és a rendőrök elől egy kapualjban akart elrejtőzni. Mikor kérdőre vonták, beismerte, hogy ő szökevény. *Róth* Dezsőnek hívják és a gazdájától szökött meg *Szigetvárról*. Itt kóborolt már két nap óta a városban és alamizsnából tartotta fenn magát. Összes pénze tíz krajcárt tett ki, a mit szin-

tén úgy koldult össze házról-házra. Az elfogott szökevényt haza fogják toloncolni a gazdájához, a honnan, hogy mért szökött meg, az okát nem vallotta be.

— **(Légben kötött házasság.)** *Chikagóban* az a különös ötlete támadt egy ifju párnak, hogy 310 lábnyi magasban, az utca fölött, a csillagvizsgáló intézet tornyán, köt házassági frigyét. A levegőbeli nász vendégei között ott volt a newyorki meteorológiai intézet igazgatója, meg a milwaukee-i csillagvizsgáló főnöke, tehát egészen szakértő társaság. A lakodalmas nép, mint igazi századvégi emberekhez illik, léghajón szállott föl az obszervatórium tornyába. A tisztviselő, a ki az excentrikus párt összeadta, megható beszédet mondott, többi között azt kívánva, hogy a fiatalok szíve mindig olyan magasságban legyen az emberi nyomoruság fölött, mint a milyen magasan van a csillagvizsgáló tornya az utca fölött: azaz 310 lábnyira . . .

— **(Sándor és József.)** Beköszöntenek a nagy névnapi lakomák. Ma van *Sándor* és *Ede*, holnap lesz *József* napja. *József* napjára szokott kitavaszkodni az idő. Ilyenkor szokott elveszni az utolsó hó is s innen van a mondás, hogy a gondatlan gazda azzal vigasztalja magát, hogy majd elhordja az udvaráról a havat — *Sándor József* ur! Ilyen vigasztalásra ugyan az idén nem volt szükség, mert alig láttunk havat. Másrészt azonban *Sándor* és *József* napja nem igen ígérkezik szépnek, derűsnek, mert ma esett az eső és locspocsban jártunk. Hja, szeszélyes télre szeszélyes

lemondó volt-e a hang? Vajjon boszuság rejtőzik-e mögötte?

Anélkül, hogy időt engedett volna az öregnek a további megfigyelésre, a sátor felé fordult *Pierre*, hogy eltűnjék a függönyök mögött.

De mégis, az-e, akit tegnap láttunk az erkélyen? szólt utána *Napoktin*.

— Természetesen.

— Egy kissé sápadtnak, gyengének tetszett nékem, de szép és bájos lehet.

— Egy kissé sápadt, kissé gyenge, de szép és bájos.

IV.

Az estély óta, melyen *Chypre Montaignout* megismerkedett a gróffal és leányával, igyekezett *Nadiát* minél gyakrabban viszontlátani. Legtöbbször a hercegnőnél találkozott vele. A hercegnő *Vorovits* grófnőnek egykor legintimebb barátnője volt, a minő barátja most a grófnak is, átvívén azt a leányra is.

A *marquis* nagyon gyakran vette igénybe a hercegnő meghívását s ritkán hiányzott a »két órá«-ról, melyet *Mentana* hercegnő naponta intim barátainak szánt. Ezek a »két órá« különben igen látogatottak voltak. A két órai fecsegés abban a szalonban, melyet *Felső-Olaszország* legvidámabb, legszellemesebb szalonjának tartottak, fáradság nélküli szórakozásul kínálkozott a már természetüknél fogva is rest velencei nőknek. Sokkal izgatóbb is volt, mint resten a kerevetről az erkélyre, az erkélyről a kerevetre vándorolni. E patriciusnők lábai, melyek

nézze mind e sok szóbeszéd tárgyát és meglepetve tapasztalta, hogy a fiatal ember tekintete tényleg az övét keresi, igen, az ő szemébe akar tekinteni.

— Ismertessük meg egymással a gyerekeket, gróf! mondá a hercegnő azzal a szláv őszinteséggel, mely a művelődés klasszikus földjén még jobban kifejlődött.

— Gyámfiának — és ránevetve *Pierre*, kinek kerekre nyíltak szemei, hangsúlyozta a szót — gyámfiának és a mi kicsikéknék, remélem, nem egyszer lesz alkalmuk a télen együtt keringőzni.

Anélkül, hogy bevárta volna *Vorovits* beleegyezését, megtörtént a bemutatás. *Pierre* meghajolt a fiatal leány előtt, amint csak királynők előtt szokta magát az ember meghajtani, aztán leült egy fauteil-re, melyre a hercegnő rámutatott. *Nadia* egy kis székre ült le *Chypre Montaignout* és a hercegnő közé, kit széles körben ültek körül a vendégek. Egy rendesen jólétesült diplomata valami nagyon valószínűtlen ujdonságot hozott. Bizonyította, hogy a hármasszövetség, melynek tervei már régen kidolgoztattak a kabinet-irodák titkárai között, aláíratott.

— Lehetetlen! mondá a hercegnő, ki mint külföldi szabadon beszélhetett. — Az osztrák sas és a savoyai kereszt egy szövetségben egyesítenének? Olaszország kötne szövetséget a franciák ellen, kiknek vére még mezőin párolog? Nem, ez lehetetlen!

De mig *Mentana* hercegnő élénk társalgással mélyedt a politikába, egy pillanatra sem tévesztette szem elől *Pierret* és *Nadiát*. Mialatt egyik fülével a politikai diskurzust hallgatta, a másikkal figyelt ezekre.

tavaszt hoz Sándor és József, csak a névnap lakomák lesznek a régi jó kedélyességük, melyeken a Sándorokat és Józsefeket éltetik!

— (**Ausztria dohánystatisztikája.**) Néhány nappal ezelőtt közzé tettük azokat a főbb számokat, amelyek Magyarország dohányfogyasztásának a statisztikáját mutatják. Ez adatok szerint Magyarországnak a múlt évben összesen 48.842,037 forint bevétel volt a dohányneműek eladásából. Ezzel szemben a most megjelent osztrák statisztika szerint Ausztria e címen 96.231,413 forintot bevételezett, tehát csaknem kétszer annyit, mint Magyarország. A dohányfogyasztás emelkedése is nagyobb a monarchia másik felében. mert míg hazánkban csak 0.75 százalékkal több fogyott el 1897-ben, mint az előző évben, addig Ausztriában 2.7 százalék az 1897. esztendei fogyasztás többlet. Ez az arány fennáll minden dohányneműre nézve, de legnagyobb a különbség a burnótfogyasztás tekintetében. A burnótfogyasztás: Ausztriában 2.365,643 kilogramm volt, Magyarországon pedig 52. 916 klgramm, tehát 2.312,727 kilogrammal kevesebb. Csak pipadohányban fogyott el Magyarországon több, még pedig 50.537.164 kilogramm, Ausztria fogyasztása ellenben csak 29.755,940 kilogrammra rugott. Múlt évben Ausztria-Magyarországon összesen 2.418,559 krg. burnót, 80.293,104 kgr. dohányt — 1,743.506.254 darab szivart, 5.953,448,355 darab szivarkát, szivar és szivarkákban tehát 4 és fél milliárdnál többet fogyasztottak. Füstbe ment összesen több mint 145 millió forint.

— (**Nagyreményű csemete.**) Ma délután a petrezselyem utcából egy asszony sietett fel a rendőrségre s ott elpanaszolta, hogy a fia kizárta a lakásából és nem akarja beereszteni. A siránkozó asszony mellé egy rendőrt adtak, a kinek parancsára aztán kinyitotta a fiu a bezárt ajtót. A gyerek jelenleg 14 éves és azért zárta ki a lakásból az anyját, mert az meg akarta verni, a mért ellopott a pénzből egypár hatost, kisebb testvéreitől pedig erővel elvette az ételt, hogy ő maga egye azt meg. A nagyreményű csemetét bevitték a rendőrségre, hogy egy kissé megpuhuljon s megtanulja, hogy ha a fiu kizárja az anyját, hát őt meg becsukják érte.

Művészet, irodalom.

○ **A nőszabó.** Folyton derűtségtől, kacagástól hangzott tegnap este a színháznak szépen megtelt nézőtere. A »Vigszínház« egyik legujabb s legjobban beütött kasszadarabját, *Feydeau* György francia vigjátékát adták. Ha a vigjátékról annyit jelzünk, hogy *francia*, ez egy szóval jelezhetjük, hogy szellemes, ötletes és bizony — pikáns is az. Mindazonáltal ez a szellemesség gyakran a helyzetkomikumnak fejtetőre való állításában keresi a hatást s az ötletesség nem egyszer gyengül egyszerű szójátékokká. Maga a darab meséje azon indul meg, hogy Moulineaux orvos, a ki hathónapos házas, Aubinné asszonynyal találkán van egy

álarcos bálban. De a találka nem sikerül és az orvos összetörve érkezik haza reggel, miután a lépcsőházban töltötte a féléjszakát, nem mervén felzavarni csöngetésével a feleségét. De az asszony már tudja, hogy kint töltötte az éjjelt és kész a scéna, mihez az is járul, hogy az anyós is betoppan. Moulineaux, hogy a félbemaradt légyottot végrehajthassa, Cassinet házában bérel ki egy lakást, a melyben egy nőszabó lakott, a ki fizetni nem bírván, összes berendezését ott hagyta a lakásban. Itt folyik aztán a második felvonás és egymást kergeti a helyzetkomikum. Aubin ur Moulineaux orvost nőszabónak hiszi, Cassinet urat Moulineaux orvosnak véli, az orvos anyósában grönlandi királynőt lát s végül ő maga — a ki Rózával folytat platonikus viszonyt — saját felesége előtt a Róza kisaszony — férjeként mutatattik be. A második felvonás csattanója, hogy Rózában Cassinet régen elvesztett feleségére ismer, a kit őt perc alatt veszített el. Hogy mikép: ez is érdekes.

— Gutaütés folytán? kérdi tőle Moulineaux orvos.

— Nem. Egy katonatiszt folytán. Feleli ő.

A harmadik felvonásban aztán még jobban bogozódik a zürzavar, hogy egyszerre megjőjjön a kifejlet és általános megbékülés fejezze be a darabot, melynek teljes meséjét elmondani ily rövid keretben nem is lehet azt hallani és kacagni kell.

Az előadók közül *Bihari* (Moulineaux)

- Gyönyörű időnk van.
- Itália ege oly szép.
- A gondolázás elragadó.
- Ismeri tehát már Velence csodáit, komtesse?
- Egyetlen bókot nem mond — gondolta magában a hercegnő — egyetlen szelid célzást nem tesz a leány szépségére és bájosságára, melyekkel a legérzékletlenebb emberek is kedveskedni szoktak az első találkozásnál. Kis zardanövendéknek tartja még Nádiát. Ez, amit előre láttam és amit óhajtok is. Szegény kis királyfi, igazi penitenciát szabtam rá itt, hol ennyi gyönyörű asszony ül. No, de majd talál módot a kárpótlásra . . .

A következő pillanatban felállott a marquis, hogy távozzék.

— Ne felejtse — mondá neki végtelen kedvességgel — hogy pénteki fogadásaimon kívül, naponta játom szívesen egy és három óra között barátaimat és ön mátol fogva egyike legintimebb embereimnek.

— Én is örvideni fogok, ha viszont láthatom, marquis — tette hozzá Vorovits Mihály, mialatt Pierre meghajolt előtte, — bár házam nem oly vendéglátó, mint a hercegnőé, de minden hétfőn megnyílnak a Mensaimpalota ajtai is.

— Nagyon köszönöm gróf! — mormogá Chypre Montaigout egyszerűen.

Vorovits Mihály szemöldökei ismét összehúzódtak. Ugy találta, hogy a fiatal ember tartása nem eléggé árulta el a hódolatot, melyet az Orosz birodalom egyik legfontosabb személyisége megkívánhat.

De, ha Pierre az apa hízegő meghívására hideg maradt is, nem volt az a fiatal leány iránt. Természete-

sen, egy szót sem beszélt, mialatt elköszönt tőle, de a máskülönben gögösen nyugodt arca felderült s mialatt mélyen meghajlott előtte, felemelé egy pillanatra tekintetét, mely tüzesen tapadt a leány arcára. Első ízben változtak el a fiatal leány vonásai férfi tekintete alatt. Ajkai megremegtek. Szívéből valami édes melegség áradt orcáira. Ez az elváltóság, melyet csak Pierre vett észre, még bájosabbá tette.

Fiatalos, barátságos, bizalmas mosoly játszott Nadia ajkai körül és szemeiben, melyek mintha azt mondták volna:

— Ugy tetszik, már megértettük egymást . . .

— Az itteni szép asszonyokhoz irányítva, nem az a leány, akit feltétlenül szépségnek lehetne nevezni, mondá magában egy perc mulva a fiatal ember, mikor megint gondolájában ült. Ha fehér taintje felséges is, homloka magas, sugárzó, szemei, azok gyönyörű színezetű nagy szemek, elbájoló kifejezésének — a száj, dacára szép piros ajkainak, egy kissé nagy, de néha ez is csak a bájot növeli, mert jobban gyönyörködhetünk a szikrázó fehér fogsorban, a derék és mell karcsu és nyulékony, de még nem annyira kifejlődött, amennyit ígér . . .

Nikolajevna Xenia ugyan elámult volna, ha hallja, hogy az asszonyi szépség mily szakismeretével mérlegeli unokaöccse Nadia bájait.

— Nos? kezdi Napoktin, ki lázas nyugtalanságban várta már régen.

— Nos, minden úgy megy, mint a karikacsapás, válaszolá Pierre. De hangja melyet az öreg nevelő nagyon jól ismert, oly rejtélyesen csengett, hogy meglepetve nézett rá Napoktin. Komoly vagy gunyos, biztató, vagy

igen jó volt. *Bognár* (Aubin) és *Andorfy* (Cassinet) eredeti alakításukkal a derűtség központjai voltak. *Andorfy*né, *Hunyadiné*, *Benkő* Jolán és *Szohner* Olga is mindent elkövettek az összehatás kedvéért. *Borbély* az inas szerepében tipikus alakot mutatott be. (→)

○ **Vidéki színészet.** Levelezőnk írja: a Barcsan időző. *Mezei*-féle szintársulatra nem a legjobb idők járnak, a mennyiben mindjárt az első előadást nem tarthatták meg a közönség távolmaradása miatt. Ily nagyfokú részvétlenség mellett legokosabb lesz, ha mindjárt elha gyja a helyet a szintársulat, kár az időért, a fáradságért és a pénzért, a melyet ott elköltönek, anélkül, hogy reményük lehetne azt valaha visszakaphatni. Igaz, hogy a színészek épen szerencsétlen időszakban is érkeztek, miután véletlen ugyanaznap egy táncciklus nyílt meg, a melyen a város egész ifjúsága le van foglalva, de amugy is az utóbbi években Barcs nem az a hely, a hol egy középszerű szintársulat pártolásra akadhat. Pedig azt mondják, hogy a társulat elég jól szervezett, a tagok száma is elegendő volna, de mit használ, ha a publikum elvből nem jár színházba!

○ **A pécsi székesegyházról.** Gerece Péter dr. »A pécsi székesegyház egykori oltársátra és többi szobrászati maradványa« címen értekezést adott ki egy füzetben. A füzet egy másik értekezést is foglal magában a somogyvári szt. Egyedmonostor templom maradványairól. Az első értekezés a pécsi székesegyháznak eddig eltemetett és romokban heverő oltársátrát építi föl . . . a papiron. Gerece részint Henszelmann és Cobor, részint önálló kutatások alapján állítja helyre a magyar-román stílusnak remekét. Egy futólagos pillantás a kőszator restaurációjára, meggyőz arról, mily kár, hogy a templomnak ezen alkotó részét nem foglalhatták bele a székesegyház új tervezetébe. E kőszator egyszerű diszével és nemes fonségével hat reánk. Az író maga alapos tudásával és a pécsi romokhoz már korábban tanusított szeretetteljes vonzalmával minden egyes kődarabot elemez, lefotografál, egymáshoz illeszt és a sátrát fölépíti. Segítik benne az Árpádkori nemcsak magyar, hanem külföldi építészetnek nagy tudása, mély történeti föllogás és előkelő esztetikai érzék. Jól esik továbbá azon tárgyilagos és szeretetteljes nyilatkozatait hallanunk, melyek kimutatják, hogy a romok egyes darabjait magyar kőfaragók készítették, hogy a külföldön hasztalan keresünk hozzájuk megfelelő mintákat. A második értekezés Somogyba vezet. Kupavára már a magyarok bejövetele előtt megerősített védelmi hely és népvándorlási állomás volt. Mint ilyet foglalták el a bejövő magyarok. Lehetséges, hogy itt verte meg Szt. István Kupa vezért. Később Szt. László alapított e helyen egy benedek rendi monostort. Itt építették a bencések kezdetben fatemplomukat, míg a monostortemplom valószínűleg egy századdal később épült, mivel tisztán Árpádkori emlék. Korábban román bazilika emelkedett itt, erre vallanak a figurális és ornamentális faragványok jelleme, a motivumok, a stilizálás és a technika. A templom stílusán nyomot hagyott a csúcsíves átépítés és egyéb toldás-foldás. A romok kiásása még befejezetlen, mint sok más remekműve régi történetünknek.

○ **A „Zenélő Magyarország“** zenemű-folyóirat március 15-dikén megjelent VI. füzetét csaknem egész terjedelmében a szabadságharcunk 50 éves megünneplésének szenteli. Az érdekes füzet ugyanis tartalmazza I. *Ivánfy Ivántól* »Olyan a nap mint a hervadt rózsza« Petőfi szövegére irt magyar dalt. II. *Ivánfytól* »Ugy igyál bort« című kuruc dalt. III. *Greizinger I.* »Honvéd kesergő« című hangulat- teljes magyar ábrándot. IV. *Abt. F.* Emlékezés (»Csendes az éj.«) című műdalt, s végül V. *Brahmsz János* »Czigány dalok« IV. nagy- érdekű salon darabját. Évenként 24 hasonló gazdag tartalmu füzet, minden füzet 10—10 oldal hangjegy tartalommal csakis a legsikerültebb, minden válfaju zenemű ujdonságokból összeállítva 242 oldal tartalomért 4 frt; félévre 12 füzet 121 oldal zeneművekért 2 frt az előfizetés. Előfizethetni a »Zenélő Magyarország« kiadóhivatalában Budapesten, VI. ker. Csengery-utca 62. sz. a. honnan megismerésre mutatvány füzetet ingyen s bérmentve bárhova küldenek.

Törvénykezés.

§ **A más pénzére vágyott.** Jó vásár volt a mult év őszén Pécsváradon, hamarosan tul adott a jószágán a sok eladó s vásár után ősi szokás szerint áldomást inni tértek be a korcsmákba. *Katos* Ferenc és *Tomasz* Ferenc hosszuhetényi lakosok a Csokoládé csárdába mentek mindketten s bár nem ugyan azon időben érkeztek, mégis egy asztal mellé kerültek. *Tomasz* Ferenc egy tehenet adott el s annak kora felől szóvitába elegyedett egypár emberrel s hogy igazságát bizonyítsa, kivette tárcáját és mutogatta a járlatlevelet, miközben abból pénze kihullott, anélkül, hogy észrevette volna. *Katos* Ferenc ezután fizetett s a korcsmáros kevesebbet adott neki vissza husz krajcárral, mint a mennyit kellett volna, vagy leesett a visszaadott pénz, elég az hozzá, hogy keresték mindenütt s így a korcsmáros meglátott egy csomó bankót az asztal alatt, amit felemelt, s azt *Katos* Ferenc rögtön a magáénak vallotta. El is távozott egy kis idő mulva, *Tomasz* Ferenc is hazament, de ugyancsak megrémült, mikor otthon a pénzt át akarta adni a feleségének, de nem találta sehol sem. Eszébe jutott azonban a csárdában talált pénz és rögtön rájött, hogy bizonyosan ott ejtette el a tehen árát s az *Katos*nál van most. Kérte is tőle aztán, hogy adja vissza, de bizony az tagadta, hogy az ő pénze lett volna a korcsmában talált s így a törvényszék elé került a dolog, a hol több apró körülmény fölűtán kiderült, hogy bizony a *Tomasz* pénze volt az, a mit a korcsmában megtaláltak. Tekintve azt, hogy *Katos* a panaszosnak a pénzt visszafizelte és azt, hogy már hajlott kora ember, egy heti fogházbüntetést mért rá a törvényszék, a miben a vádlott meg is nyugodott,

§ **Ünnepi multság.** Dunaszekesőn a sziget felőli oldalon van *Ludwig* József korcs- mája, mely előtt ugyancsak vigan mulattak, táncoltak a legények és leányok, muzsikaszó mellett, a mint az már faluhelyen szokásban van. Azonban a legények összekülönböztek a cigányokkal s a mint ebből verekedés támadt, az ott levő rendőr csendre intette a legénye-

ket, akik azonban nem hallgattak reá, hanem *Dobos* János elvette a kardját is és egy darabig visszakergette a karddal, mire a rendőr revolverét vette elő s ekkor a legény visszaadta a kardját, miután rábirta, hogy a revolvert eltegye. Ekkor azonban a rendőr újra elővette a revolvert s csendre intette őket s mivel a legények ujból meg akarták támadni, ő közéjük lőtt és a golyó egy *Jakab* nevű legény karjába furódott. Az erre támadt zavarban a rendőr elmenekült s tegnap a törvényszék előtt állottak a hősöködő legények, a főcinkos, *Dobos* János kivételével, aki még az idézés kézbesítése előtt ismeretlen helyre távozott a községből. *Balog* János, ki szintén nagyobb mérvben vett részt a rendőr elleni civódásban, három havi, míg *Balog* József, *Király* János és *Jakab* egy-egy heti fogházra ítéltettek. Az ítéletben megnyugodtak a legények s így az jogerőre emelkedvén, átadattak az ügyészségnek.

§ **Egy ismert név.** Mostanában sokat emlegették mindenfelé a Tassi nevet, mert legutóbb is egy Tassi szökött meg az ügyészség börtönéből, ma pedig a szökevénynek testvére, *Tassi* Sándor állott a pécsi törvényszék előtt egy betöréses lopás miatt, melyet *Husz* István társaságában követett el még 1894. évben, a mikor hamis kulccsal behatoltak *Szabó* József mohácsi lakos kamrájába és onnan a házigazdának és *Szekeres* József szintén mohácsi lakosnak közös tulajdonát képező disznóhúst és zsirt elvitték, körülbelül 60 forint értékben a károsok bevallása szerint. *Husz* István még nem került kézre, most országosan körözik, *Tassi* Sándort ellenben két évi fegyházra ítélte ma a törvényszék ezen büne miatt, ki felebezett az ítélet ellen, valamint az ügyész is terhére; mielőtt azonban a felsőbiróság ítéletet hozhatna ügyében, még Eszéken fogják törvényszék elé állítani, hogy az alsó-miholáci rablásért reászabják a megfelelő büntetést ott is, hol büntársa, *Bakó* János már vizsgálati fogságban van. Szóval egy ideig nem igen van kilátása *Tassi* Sándornak arra, hogy szabad lábon űzhesse rablásait.

Szerkesztői üzenet.

H. A. Dombóvár. Teljes bizalommal vagyunk. A fő azonban a gyorsaság!

St. P. Dárda. Csakis a jelen alakban használhattuk.

TÁVIRATOK.

— **Véres kardpárbaj.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Losoneon Klein Izidor egy kávéházban összeszóllalkozott Kolener nevű fakereskedővel, a ki tartalékos hadnagy és Klein jóbarátja volt. A lovassági kaszárnyában nehéz lovassági karddal megverekedtek. Klein vállán súlyos sebet kapott; Kolenernek mellén a kard átvágta a tüdőt és a szívet, úgy, hogy nyomban összerogyott és most hal- doklik.

— **A familia bajban.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Brüsszelben a belga udvarnál családi tanácsot tartottak az eltűnt Koburg Lujza hercegnő ügyében.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése március hó 18-án. (A Pécsei Figyelő eredeti távirata.) A Házban az appropriációt folytatták. *Jurics Mihály*, néppárti képviselő után *Neumann Armin* beszélt, reflektálván *Mócsy Antal* tegnapi antiszemitizmus beszédére.

Benyovszky Sándor gróf szerint a szocializmusnak két oka van: az izgatás és a nyomoruság. Az ország szegényedik; a nép kivándorol; a kisbirtokos-osztály tönkremegy. Sürgős orvoslást kér. A költségvetést nem fogadja el.

Molnár János beszélt utána, kijelentvén, hogy tovább is fognak politizálni a szószéken.

Darányi Ignác földmívelési miniszter szólalt fel erre. Kijelenti, hogy nem helyes sem a túlszűrés, sem a rózsaszínű helyzet festése. A munkástörvény segíteni fog a helyzeten. A kormány minden segítyt megtesz, de *Horánszky Nándor* abszurd ideáját nem pártolja.

A néppártiak folyton belekiabáltak a beszédbe. *Szilágyi Dezső* elnök rendre is utasította *Rakovszky Istvánt* és *Zmeskál Zoltánt*.

Darányi Ignác megjegyzi *Mócsy Antal* beszédére, hogy az az antiszemitizmust szítja.

Erre óriási zaj támad a néppárton. *Szilágyi Dezső* elnök *Zmeskál Zoltánt* másodszor is rendreutasítja.

Darányi Ignác végül, a jobb oldal tettszése között, kijelenti, hogy a kormány nem fog paktálni a földosztókkal.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
 TAIJS JÓZSEF
 kiadó.

Hirdetések.

1874. óta fennálló

Zongora-, harmonium és pianino-raktár

Goldstein J.

Pécsett, országút 56, (haltérrel szemben)

Legnagyobb választék

Zongora vont hurokkal
 Zongora kereszt hurokkal
 Zongora öntött kerettel
 Zongora vashangolókkal
 Zongora kereszt hangfogókkal
 Zongora viszhangszeleppel.

Elismerő oklevél Pécs 1888.

277. sz.

tlkv. 1898.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. járásbíróóság 1898. évi 3576. számú végzése következtében *Fischer Ferenc* ügyvéd által képviselt, Pécsi takarékpénztár javára, *Novák János* és neje ellen 1000 frt s jár. erejéig foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 2000 frtra becsült 10 drb. pécsi sertéshizláló és áruraktár részvénytársasági részvényből álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a pécsi kir. bíróság 4450. 1898. számú végzése folytán 1000 frt tőkekövetelésnek 1897. évi decz. hó 7. napjától járó 6% kamatai és pedig összesen 55 frt 83 krban már megállapított költségek erejéig **Pécsett, a törvényszéki árverési szobában leendő eszközésére 1898. évi március hó 29 napjának délelőtti 9 órája** határidőül kitzetnek és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. törvényzikk 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Pécsen, 1898. évi március hó 10. napján.

Fonyó István
 kir. bír. végrehajtó.

Hirdetések jutányos
 áron vétetnek fel ki-
 adóhivatalunkban.

Szabadalmazott sodronyüveg

legjobb anyag felső világosság, padló és gyári ablakokhoz, különféle vastagságúak, egész 1-75 négyzetméter terjedelemmel.

Különös előnyei: lehető legnagyobb biztonság áttörés és ütés általi törés ellen, megszabadulás a kellemetlen drót-rácsoszáttól, nagymértékbeni tűzbiztonság, együttmaradás netaláni törésnél, minthogy a sodrony-betétt az üveget összetartja, a világosságnak nagyban előmozdítása és eddig még nem ismert világossági hatás. Sok állami és magánépületekben van használatban a legjobb eredményvel. Számos elismerő bizonyítvány. Arjegy-zék és mintákkal szívesen szolgálunk.

Öntött-üveg padló-lemezek felső világításra alkalmasak

kocsi átjárók, földalatti folyosók vagy pályaudvari alagutak világítására, tömör anyagból, sima vagy különféle mintázott felülettel, fehér, félféher (körülbelül 30% olcsóbb mint a közönséges nyers öntött-üveg) és színes sodrony-betéttel, vagy a nélkül.

Tetőzet- és orom-fedőcserep üvegből különféle minta és nagyságon.

Aktien-Gesellschaft für Glasindustrie vorm. **Friedr. Siemens, Neusattl bei Elbogen** (Csehország.)

Másnemű gyártmányok: mindenféle palaczkok, palaczk-zárak, tábla-üveg belgái és német mintára, üveg-öntvények és préselt-üveg.

Szabadalmazott préselt üvegbetűk.

Amerikai szőlővesszők

solonis, monticola és metallica;
 sima vessző 1000 drb 8 frt,
 gyökeres vessző 1000 » 20 frt.

Fajtisztaságért jótállás.

Kapható:

Gergits Mártonnál
 Pécsen, Makár-utca 32. szám.

Csak akkor valódi, ha a háromszögű palaczk az itt levő szalaggal (vörös és fekete nyomás sárga papíron) van elzárva.

Edaig fölülmulhatatlan!
Maager Vilmos-
 féle
 valódi tisztított

MÁJOLAJ
 (törvényesen védett esomagolásban)
MAAGER VILMOSTÓL
 BÉCSBEN.

Az első orvosi tekintélyek által megvizsgáltatott és könnyű emészthetőségénél fogva gyermekeknek is különösen ajánlatos és rendeltesik mindana eseteknél, melyeknél az orvos az egész testi szervezet, különösen a mell és tüdő erősítését, a test súlyának gyarapodását, a nedvek javítását, valamint általában a vér tisztítását el akarja érni. — Egy üveg ára 1 forint és kapható a gyári raktárban Bécsben III/3. ker. Heumarkt 3, valamint az osztr.-magyar monarchia legtöbb gyógyszer-tárában.

Pécsett kapható: *Sipőcz István*, *Zsiga László* gyógyszer-tárában; *Reeh Vilmos Spitzer* fia kereskedésében.

Főraktár és főelosztás az osztr.-magyar monarchia részére:

MAAGER VILMOS, BÉCS,
 III/3. Heumarkt 3.

Utazatok hatóságilag nyomoztatnak.